

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 По2 8/13
Дана 03.11.2014. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија: Соње Манојловић, председника већа, мр Сретка Јанковића, Омера Хациомеровића, др Миодрага Мајића и Надежде Мијатовић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Росанде Џевердановић-Савковић, записничара, у кривичном поступку против **окр. Ћирић Петра**, због кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника у саизвршилаштву из члана 144 у вези члана 22 КЗ СРЈ, одлучујући о жалбама Тужиоца за ратне злочине и браниоца окр. Ћирић Петра, адв. Цвејић Александра, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К-По2.бр.14/2011 од 01.07.2013. године, у седници већа одржаној дана 29.10.2014. године, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Душана Кнежевића, окр. Ћирић Петра и његовог браниоца адв. Цвејић Александра, већином гласова је дана 03.11.2014. године, донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ жалба Тужиоца за ратне злочине, у делу у коме побија пресуду због повреде кривичног закона, па се **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К-По2.бр.14/2011 од 01.07.2013. године, само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, окр. Ћирић Петру, за кривично дело ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144 КЗ СРЈ у саизвршилаштву, у вези члана 22 КЗ СРЈ, узима као правилно утврђену казну затвора у трајању од 15 година, те узима као правилно утврђену казну затвора у трајању од 10 година, изречену правноснажном пресудом Окружног суда у Новом Саду К.бр.287/06 од 19.10.2007. године, правноснажна дана 02.12.2008. године, па га, применом наведених законских прописа и одредби чланова 48 и 50 КЗ СРЈ, **осуђује на јединствену казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година**, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору, као и време проведено на издржавању казне по пресуди Окружног суда у Новом Саду К.бр.287/06 од 19.10.2007. године, док се жалба Тужиоца за ратне злочине, у преосталом делу, као и жалба браниоца окр. Ћирић Петра, адв. Цвејић Александра, **ОДБИЈАЈУ** као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К-По2.14/2011 од 01.07.2013. године, окр. Ћирић Петар оглашен је кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ, па му је суд, применом напред наведених законских прописа, као и одредби чланова 5, 33, 38 и 41 КЗ СРЈ, претходно утврдио казну затвора у трајању од 15 година, а на основу члана 49 КЗ СРЈ узео као утврђену казну затвора у трајању од 10 година изречену правноснажном пресудом Окружног суда у Новом Саду К.бр.287/06 од 19.10.2007. године, која је постала правноснажна 02.12.2008. године, па је, окр. Ћирић Петра, уз даљу примену одредби чланова 48 и 50 КЗ СРЈ, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 20 година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору, као и време проведено на издржавању казне по пресуди Окружног суда у Новом Саду К.бр.287/06 од 19.10.2007. године, док је, на основу члана 264 став 4 ЗКП, окривљени ослобођен од плаћања трошкова кривичног поступка, те исти падају на терет буџетских средстава суда.

Против напред наведене пресуде, благовремено су жалбе изјавили:

-Тужилац за ратне злочине, због погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и неправилне одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд, након одржаног претреса, због погрешно утврђеног чињеничног стања, уважи жалбу тужиоца тако што ће првостепену пресуду преиначити, оглашавајући оптуженог кривим и за његове радње код хангара на Овчари (учешће у стрељању задње групе заробљеника), те претходним утврђивањем казне затвора од 20 година за кривично дело из члана 144 КЗ СРЈ, уз утврђену казну затвора од 10 година (изречену поменутом правноснажном пресудом Окружног суда у Новом Саду), применом члана 48 став 2 тачка 2 КЗ СРЈ, изрећи јединствену казну затвора у трајању од 20 година,

-бранилац окр. Ћирић Петра, адв. Цвејић Александар, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и битне повреде одредаба кривичног поступка, са предлогом да Апелациони суд у Београду, првостепену пресуду укине и предмет врати на поновно суђење, или да пак закаже и одржи главни претрес, изведе доказе по свом нахођењу и првостепену пресуду преиначи у смислу навода изјављене жалбе и окривљеног ослободи одговорности за дело које му је оптужницом стављено на терет.

Тужилац за ратне злочине је у поднеску Ктж.7/13 од 11.12.2013. године, предложио да се жалба браниоца окр. Ћирић Петра одбије као неоснована.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине одржао је седницу већа, у складу са одредбом члана 448 ЗКП, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Душана Кнежевића, окр. Ћирић Петра и његовог браниоца адв.

Цвејић Александра, на којој је размотрио списе предмета, па је, након разматрања навода и предлога из жалби, имајући у виду и мишљење Тужиоца за ратне злочине, те објашњења навода жалби које су дали заменик Тужиоца за ратне злочине и бранилац окривљеног, а након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП, донео одлуку као у изреци пресуде.

Жалбом браниоца окр. Ђирић Петра оспорава се кредибилитет сведока [REDACTED] и [REDACTED], навођењем разлика и недостатака у њиховим исказима, у погледу присуства окр. Ђирић Петра у "шпалиру" на Грабову, као и у погледу појединих детаља из критичног догађаја на Овчари.

Међутим, према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, правилно је првостепени суд поступио када је прихватио исказе сведока [REDACTED] и [REDACTED] да је окривљени критичном приликом био присутан на Овчари, као и на Грабову, налазећи да се њихови искази међусобно преплићу, надовезују и допуњују, дајући на тај начин јединствену, логичну и складну целину, уверљиво и доследно описујући кретање и радње окривљеног на Овчари и Грабову критичном приликом, чинећи то онолико колико се сећају, у складу са својим сазнањима о ономе чему су присуствовали, а који закључак првостепеног суда није доведен у сумњу жалбеним наводима браниоца окривљеног.

Наиме, веће Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, прихвата закључак првостепеног суда изнет у погледу оцене исказа сведока [REDACTED] у делу где говори о учешћу окр. Ђирић Петра у догађају испред хангара на Овчари, када је у формираном шпалиру рукама и ногама ударао ратне заробљенике који су морали приликом изласка из аутобуса да прођу кроз њега и уђу у хангар, којом приликом је овај сведок могао да види окривљеног, детаљно описујући где се исти налазио у шпалиру.

Такође, сведок [REDACTED] у свом исказу је навео да је окр. Ђирић Петар отишао на Грабово у трећој тури, наводећи и лица која су том приликом отишла са њим, те да се вратио на Овчару након сат, сат и по времена.

При оцени исказа сведока [REDACTED] првостепени суд је правилно имао у виду обављена суочења између овог сведока и окривљеног, којом приликом је сведок био изричит, категоричан и убедљив у својој тврдњи да је окривљени био у шпалиру, обративши се окривљеном приликом суочења "Био си, био си у шпалиру", "Био си у шпалиру и видео сам да си отишао у тој трећој групи у правцу Грабова, шта си тамо радио не знам".

Даље, према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, правилно је поступио првостепени суд када је исказ сведока [REDACTED] прихватио као детаљан, доследан и категоричан, а који сведок је

навео да је окривљени одлазио и долазио са Грабова у пратњи приколице са заробљеницима, у возилу са Станком (осуђени Станко Вујановић), да је то радио до треће, четврте туре, јер је затекао окривљеног на Грабову када је он стигао у тој трећој или четвртој тури као пратња. Сведок је описао кога је све затекао на Грабову, и ко је учествовао у стрељачком воду у коме је и он био, наводећи да им је том приликом сада осуђени Вујановић Станко рекао да онај ко није учествовао у стрељању приђе, јер нико не може да оде а да не пуца, па их је у том тренутку у стрељачком строју било седморица, и то он, тј. сведок, ██████████, Хусник, сада Атанасијевић, Пера то ██████████ окривљени Тирић Петар, ██████████, ██████████ и Сирета, чему се нико није противио. Потом је сведок ██████████ описао како се стрељање одвијало, наводећи да је ██████████ наредио заробљеницима да сиђу са приколице и да легну на земљу, а то је била последња група заробљеника из те приколице, да су били удаљени метар и по до два од заробљеника, у које су потом пуцали, након чега су двојица заробљеника бацали лешеве у рупу. Овакав исказ сведок је поткрепио и секцијом места стрељања на Грабову, на којој је видљиво означио окр. Тирић Петра у стрељачком воду и место на коме је стајао испред рупе, односно између Хусника сада Атанасијевића и ██████████ четврти по реду гледано с лева на десно.

Према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине првостепени суд је несумњиво из напред наведених исказа сведока ██████████ и ██████████ утврдио да је окр. Тирић Петар критичном приликом био на Овчари и у шпалиру, да је рукама и ногама ударао ратне заробљенике, а потом и на Грабову, где је учествовао у стрељању једне групе заробљеника.

Бранилац окривљеног у изјављеној жалби истиче да сведок ██████████ не види окр. Тирића у шпалиру кроз који заробљеници пролазе, трпећи злостављање од стране сведока ██████████ и других лица, те да у погледу боравка на самој рупи на Грабову где су вршене егзекуције, сведок ██████████ тамо не види окр. Тирића, али га види сведок ██████████ и то по мраку, у истом стрељачком строју, прецизно наводећи где ко стоји и шта ради, као да он сам није заузет лишавањем живота заробљеника, већ као по задатку меморише где стоје остали наводни учесници у стрељању. Такође, бранилац истиче да и сам првостепени суд налази више ситуација у којима се искази сведока сарадника дијаметрално разликују, као што је то та на локација места на ком је убијена ██████████, одлазак добровољке ██████████ на Грабово, време и начин одласка сведока ██████████ на Грабово и начин стрељања заробљеника.

Несумњиво је да постоје разлике у исказима сведока ██████████ и ██████████ а које се односе на време и начин одласка сведока ██████████ на Грабово, те на начин стрељања заробљеника, међутим, веће Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, као правилан прихвата закључак који је првостепени суд изнео ценећи наведене разлике у исказима

ових сведока, да се у конкретном случају не ради о одлучним чињеницама, будући да је неспорно утврђено да је окр. Тирић Петар у једној тури отишао на Грабово, где је учествовао заједно са сведоком [REDACTED] у стрељању једне групе заробљеника, те да се после извесног времена врагио на Овчару, као и да је из изведених доказа утврђено да сведок [REDACTED] и сведок [REDACTED] очигледно нису учествовали у истим стрељачким групама тј. стројевима, услед чега су различито и описивали стрељање заробљеника, односно описивали су стрељање ратних заробљеника из различитих тура.

Такође, разлике у исказима сведока [REDACTED] и сведока [REDACTED] у појединим детаљима из критичног догађаја на Овчари, као што су место лишења живота оштећене [REDACTED], опис одласка добровољке [REDACTED] са Овчаре на Грабово, резултат су, према правилном закључку првостепеног суда, протека времена од скоро 20 година, у којем се многи детаљи догађаја заборављају, где се не може од сведока очекивати да памте све детаље и околности догађаја, којих је било много и одвијали су се на различитим локалитетима у присуству великог броја људи, или да се на идентичан начин сете свих појединости аката насиља којима су присуствовали, имајући при томе у виду да се радило о ратним догађањима, која су свакако једно стресно искуство, па је логично да се сведоци неких детаља сећају боље, а неких слабије, што све, према такође правилном закључку првостепеног суда, неминовно не руши кредибилитет осталог дела сведочења. У сваком случају, поједине разлике у исказима сведока [REDACTED] и [REDACTED] суштински се не односе на самог окривљеног и на радње које је он предузео, већ напротив, искази ових сведока у погледу окр. Тирић Петра и његових активности се у много чему преплићу, надовезују и допуњују, те на тај начин чине једну потпуну и објективну слику о учешћу овог окривљеног у критичном догађају.

Истицање у жалби браниоца окривљеног, да је недоследност у исказима сведока [REDACTED] довела до ослобађајуће пресуде Међународног трибунала за бившу Југославију, а првостепени суд беспоговорно у свему верује овом сведоку, према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, није утицало на правилност и законитост првостепене пресуде, с обзиром да је првостепени суд ценио, и исказ сведока [REDACTED] и исказ сведока [REDACTED], у складу са одредбама чланова 16 и 419 ЗКП, оцењујући све доказе изведене на главном претресу, и појединачно и доводећи их у међусобну везу, изводећи закључке о извесности постојања одређених чињеница, подвргавајући изведене доказе критичкој анализи, те заснивајући своју пресуду само на чињеницама у чију је извесност био уверен, дајући за све своје закључке, довољне, јасне и аргументоване разлоге.

Бранилац окривљеног у изјављеној жалби истиче да сведок [REDACTED] који по закону мора да говори истину и ништа не сме прећутати, очигледно лаже и прећуткује поједине чињенице везане за његове активности, тачније број лица које је лишио живота, те да то чини и сведок [REDACTED] покушавајући да неке

људе, које познаје јер су вуковарчани као и он, "сачува".

Међутим, према оцени већа овог суда, правилно је поступио првостепени суд када је оценио неоснованим оспоравање кредибилитета сведока [REDACTED] и [REDACTED] од стране одбране, налазећи да ови сведоци нису имали разлога да окривљеног неистинито повезују са делом које му се у овом кривичном поступку ставља на терет, јер са њим нису били у завади, већ у добрим односима, што указује да не постоје околности које би указивале евентуално на освету услед чега би ови сведоци лажно теретили окривљеног.

Према правилном закључку првостепеног суда, сведоци [REDACTED] и [REDACTED] су уверљиво сведочили у учешћу окр. Тирић Петра у догађајима којима су и они били присутни, износећи суштину догађаја везано за окр. Тирић Петра. С тим у вези, без утицаја је на другачију одлуку суда навод из жалбе браниоца да сведок [REDACTED] прећуткује своје активности, односно његово понашање на Овчари, те да је сведок [REDACTED] тврдио да је [REDACTED] на Овчари убио више људи него што је то признао, услед чега је одбрана предложила да се саслуша до сада неаслушани сведок [REDACTED], с обзиром да је из његових изјава по медијима јасно да овај сведок има доста нових сазнања који би могли указати на стварну улогу сведока [REDACTED] у извршењу овог тешког кривичног дела. Наиме, напред наведене тврдње изнете у жалби браниоца окривљеног, да сведок [REDACTED] прећуткује да је убио више људи него што је то признао, не утичу на правилност закључка првостепеног суда да се исказ овог сведока, у погледу активности окр. Тирић Петра критичном приликом, заједно са исказом сведока [REDACTED], а како је то већ напред наведено, преплиће и надовезује дајући комплетну слику критичног догађаја и учешћа окривљеног у истоме. С обзиром на изнето, правилно је поступио првостепени суд када је као сувишан одбио предлог да се као сведок испита [REDACTED] налазећи да би се његовим испитивањем непотребно одуговлачио овај кривични поступак, а не би се дошло до бољег разјашњења ове кривично правне ствари или до промене неспорно утврђеног чињеничног стања, тим пре што предложени сведок није очевидац догађаја.

Потом, бранилац окривљеног у изјављеној жалби истиче да се искази сведока, тада активних војних лица и одбрана окр. Тирића апсолутно поклапају док су исти искази директно супротни исказима сведока [REDACTED] и [REDACTED], а у погледу догађаја у хангару између [REDACTED] Мирољуба Вујовића и сведока Љубише Вукашиновића.

Према оцени већа Апелационог суда у Београду, Посебно одељење, напред изнетим жалбеним наводима браниоца окривљеног не доводи се у сумњу правилност закључка првостепеног суда у погледу оцене исказа сведока Љубише Вукашиновића. Наиме, према правилном закључку првостепеног суда, чињеница да је сведок Вукашиновић дао другачији опис лица које је уперило оружје у њега, смештајући тај догађај у хангар, није била од утицаја на утврђено

чињенично стање, а у сваком случају је разумљиво да сведок не може да да прецизан опис тог лица, с обзиром на протек времена и бројност догађаја којима је присуствовао током критичног догађаја, и лица која је сретао, при чему је сам сведок навео да је описао то лице које је у њега уперило пушку, али да је од тада прошло више од 20 година и да не може да се сети.

На крају се жалбом браниоца окривљеног оспорава и одлука првостепеног суда да приликом давања исказа сведока [REDACTED] и [REDACTED] на главном претресу буде искључена јавност на основу члана 363 став 1 тачка 4 и 5 ЗКП.

Међутим, према оцени већа овог суда, првостепени суд је, образлажући своју одлуку о искључењу јавности приликом давања исказа сведока [REDACTED] и [REDACTED] на основу напред наведеног законског члана, изнео довољно разлога.

Наиме, првостепени суд је правилно поступио када је на предлог заменика Тужиоца за ратне злочине искључио јавност из разлога заштите приватности сведока у поступку и других оправданих интереса у демократском друштву, имајући при томе у виду да су напред наведени сведоци имали статус сведока сарадника у поступцима пред Вишим судом у Београду, Веће за ратне злочине, а поводом истог догађаја такозваног случаја "Овчара", када је такође, приликом давања њихових исказа била искључена јавност, те чињеницу да се сведок [REDACTED] и даље налази у програму заштите, као и све околности предметног догађаја, тежину последица и начин извршења кривичног дела које је окривљеном у овом кривичном поступку стављено на терет, односно имајући у виду природу и садржину исказа који су ови сведоци дали пред судом поводом критичног догађаја, а који су једини пристали да сведоче не само у учешћу других лица, већ и о сопственом учешћу у догађају, као и због потребе да се на претресу потпуно испитају о предметном догађају. Искључењем јавности, у конкретном случају, нису повређена права окривљеног на правично и фер суђење, с обзиром да су, према правилном закључку првостепеног суда, сведоци [REDACTED] и [REDACTED] давали исказе и одговарали на питања на главном претресу пред окривљеним и његовим браниоцем, те је одбрана могла да види њихове реакције, гестикулације, начин на који се понашају приликом давања исказа и одговарања на питања, и могли су непосредно да им постављају питања, а на крају и да се окривљени и сведоци суоче.

Жалбом Тужиоца за ратне злочине побија се првостепена пресуда због погрешно утврђеног чињеничног стања, уз истицање да је првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање везано за учешће окривљеног у стрељању задње групе заробљеника, испред хангара на Овчари, а по његовом повратку са Грабова, о којем учешћу окривљеног, у стрељању те задње групе заробљених, говори [REDACTED] у свом исказу од 18.04.2003. године, у својству осумњиченог, а који исказ није издвојен из списка предмета.

Међутим, према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, правилно је поступио првостепени суд када је оценом изведених доказа закључио да учешће окр. Петра Ћирића, у стрељању последње групе од десетак ратних заробљеника испред хангара на Овчари, по повратку са Грабова, није на несумњив начин доказано, због чега је наведена радња изостављена из изреке пресуде.

Наиме, и сведок [REDACTED] и сведок [REDACTED] у својим исказима су навели да су само чули да је у стрељању последње групе заробљеника код хангара на Овчари између осталих учествовао и овде окривљени, па је је тиме правилан закључак првостепеног суда да се не може несумњиво утврдити присуство окривљеног, нити његова евентуална улога у том догађају, јер ови сведоци нису непосредни сведоци те радње, ~~сап су само~~ наводно чули од других лица о томе, при чему ни један други сведок, нити материјални доказ изведен током овог кривичног поступка, не потврђују учешће окривљеног у овом догађају.

Једини који говори о напред наведеном догађају и учешћу окривљеног у њему, је [REDACTED] и то на записнику о саслушању осумњиченог од 18.04.2013. године. Међутим, правилно је поступио првостепени суд када је одбио као неоснован предлог да се у доказном поступку прочита напред наведени исказ осумњиченог [REDACTED] дат на записнику у МУП-у, у правноснажно окончаном предмету Већа за ратне ~~злочине~~ Вишег суда у Београду К.В.бр.4/06, из разлога што је [REDACTED] у овом поступку тј. у поступку против окр. Ћирић Петра, испитан у својству сведока, а не окривљеног, те према правилном закључку првостепеног суда једно лице у поступку свакако не може да има и статус сведока и статус окривљеног, а окр. Ћирић Петар и [REDACTED] нису били саоптужени у истом кривичном поступку, да би се у односу на њих могла применити одредба члана 406 став 1 тачка 5 ЗКП.

Међутим, према оцени Већа Апелационог суда у Београду, основано се жалбом Тужиоца за ратне злочине првостепена пресуда ~~побија~~ због повреде кривичног закона из члана 439 тачка 3 ЗКП, с обзиром да је првостепени суд, у конкретном случају, одлуком о кривичној санкцији повредио закон на штету окривљеног.

Наиме, првостепени суд је окр. Ћирић Петру за кривично дело ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, претходно, применом наведеног законског прописа и одредби чланова 5, 33, 38 и 41 КЗ СРЈ, утврдио казну затвора у трајању од 15 година, те на основу члана 49 КЗ СРЈ узео као утврђену казну затвора у трајању од 10 година изречену правноснажном пресудом Окружног суда у Новом Саду К.бр. 287/06 од 19.10.2007. године, правноснажне 02.12.2008. године, ~~када уз даљу~~ примену одредби чланова 58 и 50 КЗ СРЈ осудио на јединствену казну затвора у трајању од

20 година, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору, као и време проведено на издржавању казне по пресуди Окружног суда у Новом Саду К.бр. 287/06 од 19.10.2007. године.

Међутим, одредба члана 48 КЗ СРЈ, регулише институт стицаја кривичних дела, те су ставом 2 наведеног члана прописана правила за изрицање јединствене казне, па је тако тачком 3 предвиђено да ако је за кривична дела у стицају суд утврдио казне затвора, јединствена казна мора бити већа од сваке појединачне утврђене казне, али несме достићи збир утврђених казни, нити прећи 15 година затвора, па је с тим у вези, првостепени суд повредио кривични закон тиме што је окривљеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од 20 година, имајући у виду да у складу са напред цитираном законском одредбом јединствена казна није могла прећи 15 година затвора.

Имајући у виду напред изнето, те испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, а по жалби Тужиоца за ратне злочине, веће Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине је нашло да је првостепени суд утврдио олакшавајуће и отежавајуће околности на страни окр. Тирић Петра, односно од олакшавајућих околности да је исти [REDACTED] те његова младост у време извршења кривичног дела, док су отежавајуће околности, тежина извршеног кривичног дела и настале последице, побуде и околности под којима је дело извршено, безобзирност и евидентна упорност, јер је у питању догађај који траје сатима, као и чињеница да је током критичне вечери лишено живота најмање 200 људи, од којих је њих деветоро било испод 20 година, од чега су тројица била малолетни, а најмлађи је био стар 16 година, док је најстарији имао 72 године, међу којима су биле и две жене од којих је једна била у поодмаклом стадијуму трудноће, а друга стара 60 година, након чега су жртве затрпане у две заједничке масовне гробнице, бацаних тела једна преко других, те на тај начин показан презир и непоштовање према њима као према људским бићима, те и чињеница да је окривљени [REDACTED], имајући у виду да се не ради о истоврсним кривичним делима, при чему чињеницу да је осуђен пресудом Окружног суда у Новом Саду К.бр. 287/06 од 19.10.2007. године, првостепени суд није узео у обзир као отежавајућу околност имајући у виду да је наведено кривично дело извршено након кривичног дела које је предмет овог кривичног поступка, као и због тога што му је суд узео као утврђену казну затвора на коју је осуђен наведеном пресудом, и потом га осудио на јединствену казну затвора.

Имајући у виду све напред наведене олакшавајуће и отежавајуће околности на страни окр. Тирић Петра, према оцени веће Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, правилно је поступио првостепени суд када му је за кривично дело из члана 144 КЗ СРЈ, у вези члана 22 КЗ СРЈ утврдио казну затвора у трајању од 15 година, а потом, узео као утврђену казну затвора у трајању од 10 година, изречену правоснажном пресудом Окружног суда у Новом Саду К.бр. 287/06 од 19.10.2007. године, правоснажне 02.12.2008.

године, међутим повредивши кривични закон када га је, супрутно одредби члана 48 став 2 тачка 3 КЗ СРЈ, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 20 година, па је с тим у вези, веће Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, првостепену пресуду преиначило у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је узело као правилно утврђене већ напред наведене појединачне казне затвора, те окр. Тирић Петра осудило на јединствену казну затвора у трајању од 15 година, у коју му се, на основу члана 50 КЗ СРЈ, урачунава време проведено у притвору, као и време проведено на издржавању казне по пресуди Окружног суда у Новом Саду К.бр. 287/06 од 19.10.2007. године, налазећи да је овако изречена кривична санкција сразмерна степену кривичне одговорности окривљеног, јачини угрожавања и повреде заштићеног добра, те околностима под којима је дело учињено, и иста је нужна, али и довољна за остваривање законом предвиђене сврхе кажњавања. С тога су, жалба Тужиоца за ратне злочине изјављена у погледу одлуке о казни, као и предлог да се окривљеном претходно утврди казна затвора од 20 година за кривично дело из члана 144 КЗ СРЈ, уз утврђену казну затвора од 10 година изречену напред поменутом правоснажном пресудом Окружног суда у Новом Саду, те потом окривљеном изрекне јединствена казна затвора у трајању од 20 година, одбијени као неоснована.

Имајући у виду све напред наведено, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, на основу одредбе члана 459 став 1 ЗКП и члана 457 ЗКП, донео је одлуку као у изреци пресуде.

*Записничар-саветник,
Росанда Цеврдановић-Савковић*

*Председник већа-судија,
Соња Манојловић*

~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~
За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић
